

Sygn. akt **XI Ka 944/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Kurczewska - Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Sławomir Kaczor

SO Elżbieta Kowalska

p. o. Protokolanta Przemysław Szewczyk

przy udziale Prokuratora Doroty Kalinowskiej-Kłos

po rozpoznaniu dnia 28 stycznia 2016r.

sprawy D. K. s. J. i M. z domu P., ur. (...)

w B.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 3 czerwca 2015r. sygn. akt **II K 1015/14**

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I. w ten sposób, że ustala, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 100 (sto) złotych tytułem opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Sławomir Kaczor Magdalena Kurczewska- Śmiech Elżbieta Kowalska

XI Ka 944/15

UZASADNIENIE

D. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 28 listopada 2014 roku w miejscowości N. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki C. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości I-wynik 0,25 mg/l, II, wynik 0,27 mg/l, III- wynik 0,55 promila, IV- wynik 0,53 promila;

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w Kraśniku oskarżonego D. K.:

I. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne warunkowo umarzył na okres próby 2 /dwóch/ lat;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 43 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 /jednego/ roku, zobowiązując oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia takich pojazdów, z zastrzeżeniem, że do chwili wykonania tego obowiązku okres, na który orzeczono zakaz nie biegnie;

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 150 /sto pięćdziesiąt/ złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 100 /sto/ złotych opłaty oraz 597,52 zł/ pięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych i pięćdziesiąt dwa grosze/ tytułem wydatków.

Z wyrokiem tym nie zgodziła się obrońca oskarżonego, która zaskarżyła go w całości na korzyść oskarżonego. Zarzuciła obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a to:

1. art. 4, 7, 92, 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. przez oparcie ustaleń faktycznych na fragmentach materiału dowodowego i zaniechanie przeprowadzenia analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz brak należytego uzasadnienia w tym zakresie;

2. błędne przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż użycie tego samego ustnika do drugich tzw. potwierdzających pomiarów etanolu w wydychanym powietrzu nie wpłynęło na uzyskane wyniki badań;

3. art. 4, 7, 92, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez obdarzenie bezwzględną wiarygodnością protokołów użycia alkosensora i alkometru wraz z wynikami badań mimo przeprowadzenia badania przed upływem 15 min. od chwili zakończenia przez badanego palenia tytoniu i spożywania alkoholu.

Wniosła o uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja nie zasługuje na uwzględnienie a wnioski w niej zawarte są niezasadne.

W toku kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy w Kraśniku orzekając w niniejszej sprawie procedował prawidłowo, nie uchybiając wymienionym w apelacji normom z zakresu prawa procesowego, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. W toku postępowania zostały wyjaśnione – zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 kpk – wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego (art. 410 kpk), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4 i 7 kpk, co sprawiło, że zaskarżone rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące sprawstwa oskarżonego. Ponadto swoje stanowisko Sąd Rejonowy w sposób należyty i szczegółowy uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 i 2 kpk.

W pierwszej kolejności zasadnym jest poczynienie uwag natury ogólnej dotyczącej złamania przez Sąd Rejonowy zasady obiektywizmu i prawdy materialnej wskazywanej w apelacji obrońcy oskarżonego poprzez naruszenie art. 2 i 4 kpk.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie sposób podzielić poglądu obrońcy skarżącego, że Sąd Rejonowy w swoim postępowaniu naruszył wyrażoną w art. 4 kpk zasadę obiektywizmu oraz sformułowaną art. 2 kpk zasadę prawdy materialnej. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd I instancji miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania zarówno te korzystne jak i dla oskarżonego niekorzystne. Zważyć należy w tym miejscu, iż zarzut obrazę art. 4 kpk statuującego ogólną zasadę procesową, nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji. Przedmiotem uchybień zarzuczonych w środku odwoławczym mogą być bowiem tylko

konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 czerwca 2004 r II AKa 140/04 , LEX nr 145869).

Analiza apelacji pozwala na stwierdzenie, że skarżąca upatruje złamania zasady określonej w art. 4 kpk poprzez przyjęcie, iż sąd nie ocenił całokształtu materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i logiki. Takie sformułowanie zarzutu apelacyjnego dotyczy naruszenia art. 7 kpk. Co do naruszenia art. 4 kpk apelacja nie zawiera żadnych argumentów wskazujących na to, że sąd złamał zasadę obiektywizmu. W takich realiach należy wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez sąd pewnych dowodów, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych, o ile jest to uczynione z poszanowaniem reguły art. 7 kpk. W przypadku spełnienia tego warunku dokonanie ustaleń faktycznych, niekorzystnych dla oskarżonego, nie może być uznane za złamanie zasady obiektywizmu, o której mowa w art. 4 kpk.

Kontrola apelacyjna zaskarżonego orzeczenia nie dowiodła aby sąd I instancji uchybił jakimkolwiek przepisom gwarantującym zachowanie zasady bezstronności, wynikające z art. 4 kpk. Sąd Rejonowy w Kraśniku wydając zaskarżony wyrok rozważył, - wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy – wszystkie wynikające z ujawnionego w sprawie materiału dowodowego okoliczności, przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść D. K. . Wskazać należy, że żadna norma prawna nie nakazuje by sąd miał opierać ustalenia faktyczne na dowodach najkorzystniejszych dla oskarżonego w sytuacji gdy te są wg oceny sądu niewiarygodne. Sąd ma bowiem prawo oprzeć się na jednych dowodach a pominąć inne jeśli ich treść jest rozbieżna. Obowiązkiem sądu jest wówczas jedynie wskazać dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wskazanym wymogom sąd I instancji sprostał, o czym przekonują wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia dotyczące rozstrzygnięcia kwestii, z którymi nie zgadza się skarżąca i o których będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

W przekonaniu Sądu Okręgowego w Lublinie, nie sposób uznać za obrońcą oskarżonego, że Sąd I instancji oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia art. 7 kpk.

Zgodne z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji spełnił powyższe wymagania, dokonując wbrew twierdzeniom apelacji swobodnej a nie dowolnej oceny dowodów. Nie naruszył także art. 410 kpk, co także podnosi skarżąca, gdyż do wyrokowania z obrazą wskazanego przepisu doszłoby tylko wtedy gdyby sąd I instancji wydając wyrok oparł się jedynie na części materiału dowodowego poprzez nie ujawnienie na rozprawie wszystkich dowodów, bądź też wówczas gdy sąd co prawda je ujawnił ale przy końcowej ocenie pominie niektóre z nich. Taka sytuacja w sprawie niniejszej nie miała miejsca. Sąd ujawnił wszystkie dowody oraz właściwie je przeanalizował i nie stanowi naruszenia art. 410 kpk, dokonanie oceny ujawnionego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Rejonowy w Kraśniku przeprowadził poprawną, obiektywną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Podkreślić trzeba, że dokonana przez sąd swobodna, ocena dowodów – uwzględniająca zasady prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego – nie przekracza granic zakreślonych przez art. 7 kpk. Obrońca oskarżonego nie wykazał w przekonującym stopniu aby którykolwiek z wymienionych wyżej warunków nie został w niniejszej sprawie dotrzymany ograniczając się do ogólnikowego w istocie zakwestionowania przez sąd I instancji oceny dowodów i przedstawienia własnej polemicznej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Przechodząc do szczegółów apelacji wskazać należy, że Sąd Rejonowy właściwie ocenił dowody i ocena ta nie budzi wątpliwości. Jej odzwierciedleniem są prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie. Sąd właściwie zrekonstruował fakty dotyczące tego, że oskarżony D. K. po spożyciu alkoholu w postaci piwa usiadł za kierownicą swojego

pojazdu, którym następnie przemieszczał się do miejsca zamieszkania. W chwili zatrzymania do kontroli przez policję zatrzymujący go funkcjonariusze policji wyczuli silną woń alkoholu, co stało się przyczynkiem do weryfikacji tego stanu i zbadania go na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Dowody te w pełni korelowały z twierdzeniami oskarżonego, który przecież przyznał się do winy i nie kwestionował tego, że zanim usiadł za kierownicę spożywał alkohol. To, że nie było to spożycie symboliczne, co niewątpliwie przełożyło się na przyznanie się oskarżonego do winy wynika także wprost z jego wyjaśnień, kiedy wskazał, że tego dnia nie miał już zamiaru prowadzić pojazdu z uwagi na spożyty alkohol, a sytuacja związana z chorobą dziecka spowodowała zmianę jego decyzji. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy ustalił fakty w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego oraz korelujące z nimi twierdzenia funkcjonariuszy Policji.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne nie budzą wątpliwości i opierają się również na treści pozostałych dowodów w postaci protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym zawartych na k. 5,6 oraz wydaną opinią Pracowni Toksykologii Sądowej Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej UM w L. (k. 60-62). Kontrola odwoławcza tej części zaskarżonego orzeczenia wskazuje, że analiza tych dowodów, wbrew twierdzeniom skarżącej jest prawidłowa i w pełni potwierdza sprawstwo oskarżonego. Twierdzenie obrońcy oskarżonego, że badanie przeprowadzono nie zgodnie z obowiązującymi przepisami nie znajduje umocowania w dowodach zaś jakiegokolwiek wątpliwości w tym zakresie zostały wykluczone przez biegłego opiniującego w sprawie. D. K. w chwili zatrzymania przez policję został zbadany dwoma niezależnymi urządzeniami A.-Sensor IV CM i A. M.. Obydwa wykazały to, że znajduje się on w stanie nietrzeźwości. Urządzenia posiadały świadectwa wzorcowania i uwzględnienie niepewności na korzyść oskarżonego rzędu 0,01mg/l nie zmieniało faktu w postaci jego nietrzeźwości. Co istotne wskazania na obydwu urządzeniach wzajemnie ze sobą korelowały w zakresie wskazanych wartości. Dowody te, w powiązaniu z dowodami osobowymi, jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy świadczyły o nietrzeźwości oskarżonego w chwili dokonania przypisanego mu czynu.

Skarżąca oprócz przytoczenia obowiązujących przepisów dotyczących badań nie wskazuje żadnej argumentacji podważającej ustalenia Sądu Rejonowego. Te zaś które formułuje w zakresie nieprawidłowości badań jako mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie a to w postaci zarzutu sformułowanego w pkt. 2 i 3 apelacji zostały usunięte poprzez opinię biegłego, który to dowód Sąd Rejonowy prawidłowo obdarzył walorem przekonującego. Biegły G. B. (k. 61) wskazał, że użycie tego samego ustnika nie wpłynęło na uzyskane wyniki oznaczenia etanolu i brak jest podstaw do kwestionowania wyników badań w kierunku etanolu wydychanego powietrza D. K., które wykonano na dwóch niezależnych urządzeniach. Stanowisko swoje w sposób właściwy uzasadnił. Sposób kwestionowania go przez skarżącą, bez wskazania przekonujących argumentów mogących obalić stanowisko biegłego a tylko na zasadzie wątpliwości, które powzięła skarżąca gdy nie wynikają one z analizy dowodu, nie może czynić skutecznym tak podniesionego zarzutu. Subiektywne bowiem oczekiwania strony, bez właściwej argumentacji nie mogą powodować mnożenia dowodów na tę samą okoliczność.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, że ustalenia faktyczne w sprawie są poprawne a oskarżony swoim zachowaniem dopuścił się popełnienia czynu z art. 178 a par. 1 kk. Sąd odwoławczy skorygował wyrok poprzez wyeliminowanie fragmentu dotyczącego uznania winy oskarżonego, gdyż przy warunkowym umorzeniu postępowania karnego uznanie winy, w postaci zawartej w wyroku jest nieprawidłowe. Właściwe jest przyjęcie ustalenia, że oskarżony dopuścił się zarzuconego mu czynu. Rozstrzygnięcie wobec oskarżonego o warunkowym umorzeniu postępowania, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego i zostało prawidłowo uzasadnione przez Sąd I instancji, także w zakresie pozostałych rozstrzygnięć. Tym samym nie dopatrując się uchybień z art. 439 i 440 kpk Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O opłacie orzekł na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych, wysokość wydatków uzasadnia art. 629 kpk i art. 634 kpk.

Sławomir Kaczor Magdalena Kurczewska–Śmiech Elżbieta Kowalska